

**МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ**

Міністерство науки і освіти України
Державний заклад «Південноукраїнський
національний педагогічний університет
імені К.Д.Ушинського»

УПРАВЛІННЯ ТА ІННОВАЦІЇ В ОСВІТІ: ДОСВІД, ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

до 205-річчя Університету Ушинського

27-28 жовтня 2022 р.
м. Одеса

виращуванні культур в рослинництві та в інших галузях МТЗ та тваринництві.

За допомогою транспортних схем визначаються вантажоутворюючі та вантажопоглинаючі об'єкти (пункти навантаження і розвантаження), тобто маршрути перевезення (звідки, та куди), вид вантажу, дорожні умови (грунтова польова, грунтова профільована дорога, дорога з твердим покриттям) і строки перевезення, визначаються реальні обсяги, відстані перевезення і вантажообіг.

На підставі схем перевезень складається план транспортних робіт по галузям господарства по місячно на рік.

З річного плану отримаємо загальний об'єм та вантажообіг перевезення вантажів транспортними засобами. Ці два показники є важливим фактором при визначенні марочного та кількісного складу парку транспортних засобів і в подальшому розрахунку витрат ПММ та собівартості перевезень.

Планування роботи транспортного підрозділу в умовах віртуального господарства, де керівником є сам студент, заохочує до самостійного творчого виконання практичного завдання з використанням теоретичні знань, набутих при вивченні дисципліни.

Список використаних джерел:

1. Закон України Про транспорт. Київ, 10 листопада 1994 року N 232/94-ВР.

2. Тіщенко Л. М Транспортне забезпечення сільськогосподарського виробництва: навчальний посібник до курсового та дипломного проектування, частина 1 методика проектування транспортного забезпечення / Тіщенко Л. М., Пастухов В. І., Зайцев А. С., Циганенко М. О., Романащенко О. А., Присяжна Л.П./ – Харків. : 2009. – 172с.

Царенко О. М., Войтюк Д. Г., Швайко В. М. і др. Механіко – технологічні властивості сільськогосподарських матеріалів. / О. М. Царенко, Д. Г. Войтюк, В. М. Швайко та ін. – К.: Мета, 2003. – 448 с.

Чихаріна Карина

ВИХОВАННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ЕЛІТИ НАЦІЇ ЯК ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА

Не секрет, що наразі виховання інтелектуальної еліти нації є однією з лейтмотивних тем сучасного педагогічного дискурсу. Безумовно, це аргументується тим, що саме інтелектуальна еліта закладає підвалини успішного майбутнього країни, поширює нові інноваційні погляди та ідеї. Швидка модернізація сучасного світу поступово наближує нас до четвертої промислової революції, для якої характерний шостий технологічний уклад.

Не зважаючи на те, що на сьогоднішній день інноваційна діяльність України у технологічній та промисловій сфері не займає передових позицій, ми маємо ефективно прогнозувати перспективи розвитку нашої держави, цілі,

визначати методи їх досягнення. Проте, це неможливо зробити без кваліфікованого людського ресурсу, який мають складати усебічно розвинені, обізнані особистості, інтелектуально спроможні громадяни й талановиті фахівці, які здатні чітко визначати власну роль у суспільстві, прагнути до безперервного самовдосконалення й розвитку, бути добре обізнаними у власній галузі, мати великий інтелектуальний та культурний багаж. Через високі вимоги сучасного світу, перелік вимог є надзвичайно великим, а стандарти – високими. На сучасному етапі розвитку світової спільноти ми не маємо права зупинятися на досягнутому. Таким чином, проблема виховання інтелектуальної еліти нації є надзвичайно актуальною сьогодні, й залишатиметься такою у майбутньому.

У своїх наукових пошуках поданої теми торкалися не лише українські дослідники, такі як Каричковська С., Гошовська В., Карлова В., Кремень В., Ключко В., Дробін Ш., Коляда І., Михайльова К., а й зарубіжні науковці, до яких можемо віднести Кадушина Ч., Говер Дж., Тічі М., Пріст М. та інших.

Сучасна інноваційна парадигма невпинно кидає виклики, які потребують пошуку нових рішень та нововведень. Тож ми маємо готувати нове покоління, постійно пам'ятаючи про це. Безсумнівно, ціллю має бути не виховання заради виховання, а усебічний розвиток особистості, приділення уваги когнітивним й соціально-емоційним навичкам, креативності, інноваційному стилю мислення, прагненню до самовдосконалення, самоосвіти, мотивації тощо.

У сучасному суспільстві верства інтелектуальної еліти представлена слабко, а поліпшення інтелектуального потенціалу не є стрімким. Застарілі навчальні програми, загальна відсталість системи освіти у країні, некомпетентність фахівців, використання старих методів й небажання розвиватися у своїй галузі створюють простір для шаблонного виховання молодого покоління. Старі шаблони не можуть якісно підготувати молоде покоління до сучасних реалій життя. Ми маємо визнати нагальну потребу у кардинальній зміні власного відношення до формальної освіти, яка наділена величезним потенціалом для надання кожному громадянину достатніх знань, умінь та навичок. Існує потреба у вивченні досвіду інших країн, на базі якого ми матимемо змогу переоцінити власні здобутки, визначити їх сильні й слабкі сторони, активно крокувати вперед. Пам'ятаючи про сильні сторони й вдосконалюючи їх, ми зможемо вдало інтегрувати нові практики у власну систему.

На даний час в Україні все більше навчальних закладів підтримують новітні освітні проекти із використанням сучасних навчально-методичних ресурсів, які спрямовані на гармонійний розвиток особистості, оволодіння багажем знань, умінь та навичок, які вимагає суспільство інтелекту, що формується. Багато закладів освіти активно співпрацюють з іноземними освітніми установами, впроваджують грантові програми, проводять всеукраїнські й міжнародні конференції з обміну досвідом. Можна

стверджувати, що у системі освіти прослідковуються й меритократичні тенденції, що безумовно тішить у процесі тяжіння до суспільству інтелекту.

Слід додати, що на сучасному етапі розвитку освіти й науки велику роль грає дистанційне навчання, навчальні заклади розвивають й удосконалюють власні електронні ресурси й платформи, які вимагають розвитку інформаційно-цифрової компетентності, як учнів, так і викладачів.

Отже, світ висуває жорсткі умови до нової освітньої парадигми, яка покликана виховати справжню інтелектуальну еліту нації. Не зважаючи на відсутність в Україні великої кількості доробок з даної проблеми, все ж прослідковуються позитивні тенденції переоцінки власних здобутків, прагнення їх змінювати й розвивати, запозичувати міжнародний досвід й тяжіти до нових технологій організації навчання. Постійний розвиток й плекання інтелектуальної еліти безумовно гарантує країні успішне й світле майбутнє.

Черненко Віталій

ОРГАНІЗАЦІЯ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ КУРСАНТІВ У ВИЩОМУ ВІЙСЬКОВОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ

Сучасні реалії сьогодення висувають нові вимоги до організації освітнього процесу та системи підготовки майбутніх фахівців у закладах вищої освіти, зокрема вищих військових навчальних закладах. Особливого значення набуває самостійна робота курсантів в умовах вимушеного карантину та військової агресії російської федерації. Підготовка майбутніх офіцерів повинна бути спрямована не на засвоєння знань, умінь та навичок, на оволодіння методами їх набуття, зокрема самостійно, оскільки самостійна робота пронизує систему підготовки у ВВНЗ, її передбачено у всіх видах навчальної діяльності курсантів за будь-яких умов.

Різні аспекти організації самостійної роботи курсантів порушують у своїх дослідженнях такі вчені: О. Аксьонова, М. Горліченко, П. Образцов, В. Косухін, О. Федик, Ю. Юльїна, В. Ягупов та ін.

Аналіз науково-методичної літератури дає можливість констатувати кілька підходів до визначення поняття «самостійна робота курсантів», а саме: як одну з форм професійного навчання (Ю. Ільїна) [1, с. 55]; як специфічні засоби організації і керівництва самостійною діяльністю курсанта в освітньому процесі, яка повинна включати і предмет, і метод навчального та наукового пізнання (О. Федик) [2, с. 62].

Враховуючи специфіку підготовки курсантів у ВВНЗ, поєднання освітнього процесу з елементами дуальної освіти, з одного боку, має певні переваги, з іншого – зумовлює низку труднощів у зв'язку з відсутністю на заняттях під час несення служби, що підкреслює і акцентує увагу саме на особливостях організації самостійної роботи курсантів, оскільки аудиторна та позааудиторна робота передбачають самостійність, наявність у курсантів

РОГОЗІННІКОВА Катерина Сучасні методи та форми організації діяльності юридичних клінік у закладах вищої освіти	149
САЛАГУБ Людмила Освітній поступ у закладі вищої освіти: Ефимерність «звичайностей» vs «модних» активностей здобувачів освіти	153
СЕМЕНЮК Дмитро, ЯКУШЕНКО Євген Застосування програм комп'ютерного моделювання для виконання лабораторного практикуму під час дистанційного навчання	157
СИЧОВА Тетяна, СИЧОВ Андрій Використання інформаційних технологій під час викладання дисципліни «вища математика»	160
СОРОКІН Максим ХАНДОЛА Юрій, Удосконалення методики навчання електромеханічних дисциплін з використанням інформаційних технологій	162
ТАТАР Лариса Упровадження принципів академічної доброчесності в науковий та освітній процес	165
ТАТАРЕНКО Галина Інноваційні технології у сфері підготовки студентів-правників	167
УРУМ Галина Сучасні технології вивчення вищої математики в умовах дистанційного навчання	172
ЦИГАНЕНКО Михайло, ЖИЛА Віктор, АРТЬОМОВ Микола, АНІКЄЄВ Олександр, РОМАНШЕНКО Олександр Методичне обґрунтування організації практичних занять з дисципліни «технологічні системи сільськогосподарських перевезень» на основі віртуальних підприємств	174
ЧИХАРІНА Карина Виховання інтелектуальної еліти нації як педагогічна проблема	179
ЧЕРНЕНКО Віталій Організація самостійної роботи курсантів у вищому військовому навчальному закладі	181
ЛИСИЧЕНКО Микола Сучасні методи проєктування біомедичних приладів і систем	183